

LEON DURĂ

TU, POEZIE...

Poemele Sufletului

YOU, POETRY...

The Poems of the Soul

Consilieri editoriali:
dr. Melania Dură
Alexandru Dură

Coperta și tehnoredactare computerizată:
Valentin Pițigoi

Coperta: Soarele dreptății

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DURĂ, LEON

Tu, poezie... = You, poetry... / Leon Dură – Râmnicu
Vâlcea: Logos, 2007

ISBN (10) 973-86946-7-1; ISBN (13) 978-973-86946-7-5

821.135.1-141=111=135.1

© Editura LOGOS Râmnicu Vâlcea

TU, POEZIE.../YOU, POETRY...

LEON DURĂ

TU, POEZIE...

Poemele Sufletului

YOU, POETRY...

The Poems of the Soul

*Traducerea în limba engleză de /
Translate in English by
Prof. ANEMONA MATEI*

Editura LOGOS
Râmnicu-Vâlcea, 2007

Forword

The spiritual Light from Mount Horeb spread among the world, renewed the old veil of history with the sympathetic power of Lord Savaot. The Holy Light in the eyes of the prophet Moses drove the Jewish people from the darkness in which the ruthless Pharaoh has imprisoned them. The people received that light as it “appeared in a flame of fire out of the midst of a bush”; and Moses “looked and beheld the bush burned with fire and the brush was not consumed”.

On their heavenly way to Canaan – the children of Israel were both gathered and guided by the presence of the light on Mount Sinai. This light filled the souls of the chosen people with the harmonious beauty of the unnatural flames of the burning and yet not consuming bush. Elohim will not allow His people without children. The beneficent love of the Creator, our Lord, exceeded the obstinance of the Pharaoh, determining the Jewish people to turn to beauty and right. Without beginning, without ending the beauty and the right showed the boundless grandeur of Lord Savaot. The divine and the human-like existed together on Mount Sinai in Moses’ simple mind and all the essence and life of the Creation received the eucharist knowledge making the holy words gain a significance: “And when the Lord saw that he turned aside to see, God called unto him out of the midst of the bush and said Moses, Moses. And he said: Here am I”

Moses was not the one he used to be. The Almighty revealing him the supreme things, transformed the prophet Moses into a Christian lover, fond of the presence of divine wisdom. “I fell in love with His beauty.” So Moses rejected his own life and embarked upon that of the people God had chosen: “And the Lord said, I have surely seen the affliction of my people which are in Egypt and have heard their cry by reason of their taskmasters; for I Know their sorrows”.

Cuvânt înainte

Lumina spirituală de pe Muntele Horeb s-a revărsat în jurul lumii, a înnoit mantia veche a istoriei cu puterile înțelegătoare ale Dumnezeuului Savaot. Sfântă alumină din ochii profetului Moise a ridicat poporul evreu din marea povară a întunericii în care fusese închis de faraonul nemitarnic. Poporul a gustat lumina odată cu Moise, dintr-o „pară de foc, ce ieșea dintr-un rug; și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia”.

În mersul lor ceresc – spre Canaan – israeliții erau adunați, uniți și ghidați de prezența luminii de pe Muntele Sinai. Ea umplea ființa poporului ales cu frumusețea armoniei razelor suprafirești ale rugului care ardea și nu se mistuia. Elohim nu lăsa poporul (Său) să rămână neroditor. Iubirea binefăcătoare a Creatorului a covârșit îndârjirea faraonului, întorcând fața poporului evreu spre frumos și bine. Fără început și fără sfârșit, frumosul și binele arătau măreția necuprinsă a Domnului Savaot. Cele dumnezeiești și cele omenești coabitau pe Muntele Sinai în lumina minții profetului Moise și toată ființa și viața creației se împărtășeau de cunoștințele dumnezeiești, deschizându-se înțelegerii cuvintelor sfinte: „Iar dacă a văzut Domnul că se apropie să privească, a strigat la el Domnul din rug și a zis: Moise! Moise! Și el a răspuns: Iată-mă, Doamne!”.

Moise nu-și mai aparținea... Atotputernicul, arătându-i cele superioare, îndumnezeitoare, făcea din profetul Moise un îndrăgostit haric de prezența înțelepciunii divine: „M-am îndrăgostit de frumusețea ei”. Moise nu mai trăia viața lui, ci viața poporului ales de Dumnezeu: „Zis-a Domnul către Moise: Am văzut necazul poporului Meu în Egipt și strigarea lui de sub apăsători am auzit și durerea lui o știu”.

Moses became even daring, lured by the kindness shown by Lord God to His people. The desire of setting free his brothers became a unifying power, the solicitude of Jahve's divine love: "Your love for me was wonderful, more wonderful than that of women".

The Father of All Heavenly and Earthly things was pouring His endless love on the whole creation through the presence of the prophet Moses on Mount of Faith, on Mount Sinai.

Since then (since Abraham) the Jewish people wish to live (even today) and aim at the present right in a perpetual call of "the God of Abraham, the God of Isaac, the God of Jacob".

The offspring of the Birth-Giver Divinity, the Son of Man (and the Son of Jewish people) shared His love to the people in the name of the indefinite light of Tabor: "There he was transfigured before them. His face shone like the sun and His clothes became as white as the light. Just then there appeared before them Moses and Elijah talking to Jesus".

The heavenly light on Mount Sinai enlightened the origins of what is right through the Holy Spirit of the Son of Man; through the holy encounter on Mount Tabor (Mount of Hope) of the Sons of Israel: Moses, Elijah, Jesus – with the divine rays of purity, of unnatural brightness of the Creator-Elohim.

Behold the true celestial poetry of human kind!

The Author

Moise devenea îndrăzneț, atras de bunătatea (arătată poporului Său) Domnului. Râvna dorinței eliberării fraților săi devenea putere unificatoare, ca o purtare de grijă a dragostei lui Yahve: „Iubirea ta asupra mea mai minunată decât dragostea femeilor”.

Tatăl tuturor celor cerești și celor pământești își revărsa iubirea Sa neîncetat asupra întregii creații prin prezența profetului Moise pe Muntele Credinței, Muntele Sinai.

De atunci (și de la Avraam) poporul evreu pofteste (și astăzi) viața și tinde spre viața binelui prezent, într-o perpetuă chemare a: „Dumnezeului lui Avraam și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov!”.

Mlădiță a dumnezeirii născătoare, Fiul Omului (Fiul poporului evreu) a împărtășit din iubirea Sa neamurilor, întru lumina necreată a Taborului: „Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.

Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El”.

Lumina cerească de pe Muntele Sinai aducea cunoașterea obârșiei binelui prin firea netulburată de neascultare a Fiului Omului; prin întâlnirea (înaltă) de pe Muntele Tabor (Muntele nădejdi) a Fiilor lui Israel: Moise, Ilie, Iisus –, cu razele dumnezeiești ale nepătimirii, ale strălucirii suprafirești a Creatorului-Elohim.

Iată adevărata poezie (cerească) a omenirii.

Autorul

You, Poetry...

Tu, Poezie...

I

You, poetry, tear of the soul
You, poetry, joy of the Spirit
You, poetry, light of the Angels
You, poetry, beauty on the Virgin's face
You, poetry, harp of King David
You, poetry, eternal song of Eden
You, poetry, computer lost in virtual spaces
 Elohim, You are the Poetry!
 I cannot see you
 But I feel you like a metaphor
 of the sleeping soul.

I

Tu, poezie, lacrima sufletului,
Tu, poezie, bucuria Duhului,
Tu, poezie, lumina îngerilor,
Tu, poezie, frumosul de pe chipul Fecioarei,
Tu, poezie, harpa regelui David,
Tu, poezie, eterna cântare a Edenului,
Tu, poezie, computer pierdut în virtual...
 Poezia ești Tu, Elohim!
 Chiar dacă nu Te văd,
 Te simt o metaforă
 a sufletului care doare.

II

The angels are the masters of my soul...
Spring embraces the soul of the universe, calling me!...
The plough tills the parcel of my heart, driven by the angel of eternal joy,
The essence of faith vanishes together with the whisper of the voice of the Father.
Spring bursts into my soul... The mustard seed springs out of so much celestial ardour. The precious treasures of immortality have gathered in my soul.
The soul is weeping with joy at hearing Your words.
The plough advances into my heart animated by the law of justice of the New Testament. And I keep silence listening the music of eternity in one spring day of the awaken universe.
Not seeing you, Lord, spring of my soul, sorrows me
I long for regaining the first word You have said: Life.
Spring embraced my childish soul, Your childish soul.
Why are you searching into my soul, people of the third millennium?
You should have the patience of the All – Forgiving Lord!...
How much I praise You, Adonai!... Now, at the beginning of the third millennium.

II

Mi-e sufletul arat de îngeri...

E primăvară în sufletul universului care mă cheamă!...

Plugul ară parcela inimi mele tras de îngerul bucuriei eterne,
Brazdele credinței cad odată cu murmurul vocii Tale de Părinte.

E primăvară în sufletul meu... Grăunța de muștar a încolțit de
atâta căldură cerească. Nestematele comori ale veșniciei s-au
adunat toate în sufletul meu.

Îmi plânge sufletul de bucurie la auzul cuvântului Tău.

Plugul înaintează în inima mea încălzită de Legea dreptății
Primului Testament. Tac ascultând muzica vieții eterne, într-o
zi de primăvară a universului trezit la viață. Ce păcat că nu Te
văd, primăvară a sufletului meu.

Mă încercă un dor al regăsirii primului cuvânt spus de Tine:
viața.

E primăvară în sufletul meu de copil al Tău.

De ce-mi arați sufletul cu un plug al căutării, oameni ai
mileniului meu? Ar trebui să aveți răbdarea Celui care iartă
nedreptatea!...

Cât de mult Te iubesc, Adonai!... Acum, la început de mileniu
trei.

III

Lord, the vanity of my soul,
The joy of being a son of men in the third millennium,
Should not sorrow You!... Be patient with me, Almighty!...
For the eternity is in Your power. I have already felt the divine
grace!... I confess that is enough. The pale face of the universe
tired of my disobedience will brighten at hearing the divine
voice of the Father.
I will follow the history's course eating from the tree of life.
How sweet are the apples harvesth by you, Elohim!...

III

Doamne, vanitatea sufletului meu,
Bucuria de a fi om printre semenii mileniului trei,
Nu trebuie să Te supere!... Ai răbdare cu mine, Atotputernicule!...
Clipa eternă îți aparține. Pentru mine au căzut câteva fărâme
hristice... Mărturisesc că îmi sunt de ajuns. Fața palidă a
universului obosit de neascultarea mea se va lumina la auzul
glasului Tău de Părinte.
Voi trăi istoria umanității mâncând din arborele vieții.
Cât de dulci sunt merele culese de Tine, ELOHIM!...

IV

Nourish me, Lord as You nourish Your angels, with the ethereal power of the Word so to reach your abscondis Face. The resolute faith should wash my sinful eyes, touched by the evil causing death. Make me Your child who lit the candle of the universe in my eyes lost in the darkness.

Nourish me as You nourish Your angels, with the ethereal power of the Word. My body shines because of Your divine light, overwhelmed with joy at hearing Your overlasting Words.

IV

Hrănește-mă precum hrănești pe îngerii Tăi, cu hrana cerească a Cuvântului, să ajung la vederea tainică a Chipului Tău.

Apa credinței să spele ochii mei murdari de duh rău, ce aduce moartea. Fă-mă copilul Tău care aprinde candela universului în ochii mei rătăciți de bezna păcatului.

Hrănește-mă precum hrănești pe îngerii tăi, cu hrana cerească a cuvântului. Trupul meu să strălucească în lumina Ta cerească, săltând de bucurie, desfătându-mă la auzul Cuvântului Tău, fără sfârșit.

V

Dressed in the all-shining cloth of Your Body, I have been touched by the gleam of immortality. My tired, naked body has found Your enormous compassion. My sinful lips have touched the Chalice of eternity.

The beauty of Your All immaculate Face is light for me. I, “a debtor for ten thousands of talents” Joy for me!

V

Îmbrăcat în haina preastrălucitoare a Trupului Tău, am fost atins de scânteia nemuririi. Trupul meu obosit, gol, a aflat nemăsurata Ta milă. Buzele mele pătate de ocară au atins Potirul veșniciei. Frumusețea Chipului Tău preacurat a devenit lumină pentru mine. Eu, „un datornic cu zece mii de talanți”.
Bucurie mie!

VI

I felt the Holy Spirit while I was praying.
As a pilgrim, my white mantle has been spotted by the tear of
Your Spirit, Elohim.
I have entered in Your house, seized with piety,
The pious icons seemed to look at me
As I was the bearer of the sinful burden,
In which the decay, the pride, the virtue
Hang on the shoulders of the Pharisaical millennium.
Suddenly I left the joy of my existence,
The peace overwhelmed me, I almost touched the happiness...
How hard is Lord to reach You!...
I sit trembling and I shall not
set apart from the world of the third millennium,
From its small and passing pleasures.
The bliss I have felt was so intense
That the car I am driving
Seems an angel who holds me back,
And I wonder: what is happening with me?!
Lord, take me with You, or leave me here
to live in this world overwhelmed by
Your spirit; it is hard..., so hard...
I should detach myself of the surrounding world
All my senses belong to You, Lord.
I live in a blessed indifference
And my whole mind is calling
Your name, Elohim.
What is happening with me?

VI

M-a cercetat Duhul Domnului în rugăciune.
Manita albă a pelerinului ce sunt,
A fost pătată de lacrima Duhului Tău, Elohim.
Am intrat în lăcașul Tău cu capul plecat,
Icoanele priveau smerite spre mine,
Duceam cu mine povara unui păcat,
În care decadența, mândria, virtutea,
Atârnau pe umerii fariseului mileniului care vine.
Deodată, am simțit bucuria de a fi,
Pacea mă inunda, ajunseseam aproape de fericire...
Ce greu e, Doamne, să Te am cu mine!...
Stau plin de cutremur și nu vreau să mă
Rup de această lume a mileniului trei,
De micile ei plăceri trecătoare.
Starea de beatitudine a fost atât de mare,
Încât, automobilul cu care merg,
Mi se pare un înger care mă ține.
Oare ce se întâmplă cu mine?!
Ori mă iei cu Tine, ori mă lași în pace.
Să trăiesc în astă lume inundat de
Duhul Tău, este greu..., este greu...,
Mă rupe de ceea ce se întâmplă în jurul meu,
Simțurile mele sunt numai pentru Tine.
Trăiesc într-o nepăsare binecuvântată,
În care adunarea minții mele Te cheamă
Numai pe Tine, Elohim.
Oare ce se întâmplă cu mine?!

VII

Make me love my enemies defeated by sins.

My kindness should remove the trap around their neck, in the name of Your Commandments.

The vault of heaven kept by angels on their shoulders should bring love. The glory of the people should not know the wickedness.

“Then one of the synagogue rulers, named Jairus came there. Seeing Jesus, he fell at his feet.”

Make me love my enemies who have saved themselves.

Dress them in the cloth of love belonging to the Child of Bethlehem.

Descend the sweetness of Your Holy Spirit upon us, upon my enemies, upon me...

VII

Fă-mă să urăsc fără ură pe dușmanii mei înlănțuiți de păcate.
Lațul greu care le-a cuprins grumazul să fie tăiat cu lipsa de
răutate a mea, întru paza poruncilor Tale. Bolta cerului, purtată
pe umeri de sfinți, s-aducă iubirea. Laudele oamenilor să nu
cunoască răutatea.

„Și a venit unul din mai-marii sinagogilor, anume Iair, și
văzându-L pe Iisus, a căzut la picioarele Lui.”

Fă-mă să urăsc fără de ură pe dușmanii mei deveniți potire.
Îmbracă-i în scutecele iubirii Pruncului din Betleem. Pogoară
dulceața harului Tău peste noi: peste dușmanii mei, peste
mine...

VIII

The beauty of Your hands is like a nutshell covered by the
bloom of freshness in May.
It can not be expressed in words!...
You set my limited eyes free to see...
The light of Your candle shines in the darkness of my heart.
My lips, parched by the wind of loneliness, whisper:
“Have mercy on me, Lord, have mercy.”
You should ignore the frail indifference of my youth.
And the flames of the celestial light should purify the malice of
a wanderer.
Allow me to stay amidst Your light;
For I am an ignorant enslaved by disobedience...
You shall not let me wander,
Bestow my soul among the pure things
And it will fall like a dove on Your gently hand.
“You shall not let Your slave to be judged”
As Your godlike Kindness shall replace the disgrace of my face
with the veil of purity.
“For those alive are not righteous as You are”
The beauty of Your hands is like the white water lily
Making the spell of the lake vanishing in the light of Your face.
Please, Elohim, hold your hand, save us
Now... at the beginning of the third millennium

VIII

Frumusețea mâinilor Tale, coaja de nucă acoperită de puful
prospețimii dimineții de mai.
Este cu neputință de exprimat!...
Mi-ai lăsat libertatea în privirea mărginită a ochilor mei...
Lumina candeliei Tale strălucește întunericul nopții, inima mea.
Buzele uscate de vântul singurătății Îți spun:
„Miluiește-mă, Stăpâne, miluiește-mă”.
Frageda nepăsare a tinereții mele nu o lua în seamă.
Flăcările luminii cerești să purifice răutatea unui rătăcit.
Îți cer să rămân în mijlocul luminii Tale;
Sunt un orb rob de neascultare...
Nu mă lăsa să umblu nezăbavnic,
Așează-mi duhul întru nepătimire;
Sufletul meu să se pogoare ca un porumbel pe mâinile Tale
pătate de iubire.
„Să nu intri la judecată cu robul Tău!”,
Întru bunătatea Ta dumnezeiască acoperă rușinea feței mele cu
voalul nepătimirii;
„Că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.”
Frumusețea mâinilor Tale e ca nufărul alb
În care vraja lacului adoarme sub soare,
În lumina feței Tale.
Te rog, Elohim, întinde-mi mâna Ta, ne salvează,
Acum..., la început de mileniu trei.

IX

Close to the things belonging to my century,
I enstrange myself from You, Lord.
You tell me to cry because: "Blessed are those who mourn for
they will be comforted".
Shall I burst into tears,
Shall I forget about my hair,
Shall I delight my tongue with Your word,
Shall I reveal to my hearing the sound of the harp handled by
angels.
Since, Good Lord I will fall out with myself.
And I Wonder: How long shall I endure the burden of being a
helpless man?
I can not sleep, or eat, or drink, not even watch TV
What an exhaustion for me, Lord! How much sweat!
"You shall eat the fruit of your work
Blessed are you, for you shall be blessed"
Lord, you confuse me!
I wonder if the eyes of my soul are seized with sin.
If that is true, make me Good Lord
To see, to hear the pastoral words;
My senses shall be overwhelmed by love, and
Those alike the demons shall see my eternal grace.
In the name of love I shall get closer to things belonging to my
century.
Make me Your friend, Lord
For you should became the comrade of Your wandering son.

IX

Aproape de facerile secolului meu,
Mă îndepărtez de Tine, Bunule.
Tu îmi spui să plâng: „Fericiți cei ce plâng, că aceea se vor
mângâia”.
Să-mi ud fața cu lacrimi,
Părul să-l dau uitării,
Limba să o îndulcesc cu cuvântul Tău,
Auzului să-i descopăr harpa mânăită de îngeri.
Până când, Bunule, mă voi certa cu mine însumi,
Până când voi suporta povara de om neputincios?!
Nici să dorm, nici să mănânc, nici să beau, nici să privesc
la TV;
Câtă osteneală din partea mea, Stăpâne! Câtă sudoare!...
„Rodul muncii mâinilor tale vei mânca.
Fericit ești; bine-ți va fi!”.
Mă amăgești, Doamne!
Oare ochii sufletului meu sunt cuprinși de ceața păcatului?
Dacă este așa, fă-mă, Bunule,
Să văd, să aud duhovnicește;
Simțurile mele să fie copleșite de iubire.
Cei întunecați ca demonii să vadă harul meu nemuritor,
Să mă apropii de facerile secolului meu, întru iubire.
Numește-mă prietenul Tău,
Rămâi veșnic cu mine,
Eu, fiul Tău rătăcitor.

X

I wander among blocks of hundred storeys,
Trying to escape from my own flesh...
The burden I am carrying lies heavily on me...
And the darkness of rottenness kills my bones.
Lord Jesus, hear me out! It is so hard living in the third
millennium!...
The simplicity of my words can not emphasize my desire of
being hold in the arms of the Father.
The lust for immortality burns my soul...
And my senses are annihilated.
I try to watch the flowers of May and discover any sparkle of
love.
I hide myself from the sight of divine love.

X

Rătăcesc printre blocuri cu sute de etaje. Încerc să trec de zidul trupului meu... Crucea-mi este grea, mă apasă... Întunericul stricăciunii orbește, omoară a mele oase.

Doamne, Iisuse, auzi-mă! Mileniul trei e greu pentru mine!...

Simplitatea cuvintelor mele nu poate reda așteptarea îmbrățișării Tale de Părinte. Dorul după veșnicie aprinde sufletul meu... Altă simțire nu mai e întru mine.

Încerc să Privesc florile de mai, să văd licăr de iubire.

Stau ascuns de vederea minunată a Dumnezeuului – Iubire.

XI

The divine love overwhelmed me while I was driving towards the way out of the town.

In vain the head-lights of the cars were trying to blind me in the night. God's love was too glamorous for my eyes like a fire warming my soul.

"While he was still speaking, a bright cloud enveloped them, and a voice from the cloud said: This is my Son, whom I love, with him I am well pleased. Listen to Him!"

Seeing God's brilliance and filled up with infinite joy I have heard that voice and believed in Him.

After a while the clouds of laziness and cowardice branded my soul. The cloth of my mind has been consumed by moths. But Jesus did not allow me to perish.

The divine love overwhelmed me while I was driving out town. What a pity that the road has ended up! I would have driven my car endlessly, having You, Lord by my side.

What a pity!... I have stopped the car. You got off. Late in that day I realized I was alone...

Where have you vanished, divine love?!

XI

Am fost năpădit de iubire divină când conducem mașina spre ieșirea din oraș. În zadar încercau să mă orbească farurile automobilelor din noapte. Iubirea divină strălucea așa de puternic în ochii mei, ca un foc încălzea sufletul meu purtător de lumină.

„Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată, glas din nor zicând: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L”

„Iar eu văzând strălucirea și umplându-mă de bucurie negrăită”, am ascultat glasul și am crezut Lui.

Nu după mult timp, norii trândăviei, lașității au înroșit ochii sufletului meu. Haina simțirii minții mi-a fost roasă de molii. Fiul Omului nu m-a lăsat pieirii!... Am fost năpădit de iubire divină când conduceam mașina spre ieșirea din oraș. Ce păcat că s-a terminat strada! Aș fi condus mașina mult timp, să Te am lângă mine. Ce păcat!... Am oprit mașina și Tu ai coborât. Într-un târziu mi-am dat seama că am rămas singur... Unde ai plecat, iubire divină!!

XII

Then... the wild dogs came to tear me up...

My body lacked any fervour, my soul was sapless.

What shall I do? I was wondering!... The graceful light has been taken from me, together with my sobriety. A strange thing!

Showing mercy on me, You told me: "Saul, Saul why don't you believe in me?"

Then I have cried: Lord! Lord! Call your wild dogs, those dogs which have torn my body into pieces... Ain't I your divine creature? Why have You abandoned me?

Do you want me to perish, as the grain of maize is lost through the cog of the mill's wheels! Yes, I am blind, so I can not see the nudity of my baseness: „Lord, I have heard many reports about this man and all the harm he has done to your saints in Jerusalem.”

Then... the wild dogs came to tear me up...

My body lacked any ardour, the hest of my soul has become windy eloquence.

In vain I was raising my hands towards Heaven...

Who shall keep them raised day and night? You, Lord for You have given me my life; won't You help me?

Then I shall be praised by all mortals and the bones of my hands shall rest in a silver coffin, in Your house, in this third millennium full of love.

XII

Atunci... au venit câinii sălbatici să mă sfâșie...

Trupul meu era lipsit de vlagă, râvna sufletului lipsea cu desăvârșire. Ce să fac? Mă întrebam!... Lumina harului fusese luată de la mine, răpindu-mi odată cu ea cumpătarea, trezvia. Ciudat lucru! Plin de milă pentru mine, mi-ai zis: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?” Atunci am strigat: – Doamne, Doamne! Cheamă-Ți câinii sălbatici, mi-au rupt trupul în bucăți... Nu sunt eu făptura Ta dumnezeiască? De ce m-ai părăsit?! Vrei să mă pierzi, cum se pierde boaba de porumb între dinții de fier ai morii mecanice? Da, sunt orb, nu-mi văd goliciunea ticăloșiei mele: „Doamne, despre bărbatul acesta am auzit de la mulți câte rele a făcut sfinților Tăi în Ierusalim”.

Atunci... au venit câinii sălbatici să mă sfâșie...

Trupul meu era lipsit de vlagă, râvna sufletului meu pentru Tine se transformase în slavă goală și deșeartă. Măinile le ridicam spre cer în zadar... Cine să mi le țină ridicate zi și noapte?! Tu, Doamne, care mi-ai dat existența, nu vrei să mă ajuți?!

Atunci voi fi slăvit de toți muritorii, oasele mâinilor mele se vor odihni într-o raclă de argint, într-un locași plăcut Ție, într-un mileniu trei plin de iubire.

XIII

I have felt the pains and sadness of the confinement
Even from my mother's womb...

The endurance of the strong endeavour
became the tears of the disciple.

I felt lost among those alive, born from the divine grace,
with my hands lifted towards Heaven...

The dreadful conviction of my Lord,
A seed in the heart of the third millennium.

"Do not judge, or you too will be judged. For in the same
way you judge others, you will be judged..."

I turned my eyes upon indescribable kindness
With much care, with many prayers
For I shall not stray the right path...

I have felt the pains and sadness of the confinement
Even from my mother's womb...

Today, my mother suffers helplessly
on this land covered by sin.

Meant to belong to the All – Loving God,
The Virgin with her blessing child
Is weeping with joy,
For I have become a man,
The seed in the heart of millennium three.

XIII

Am simțit în pântecul maicii mele
întristările, durerile facerii...

Răbdarea osteneții puternice
se transforma în lacrimi de ucenic.

M-am simțit ca un pierdut printre
cei vii, născut după har, cu mâinile
ridicate spre Cer...

Înfrișătoarea osândă a Domnului,
Sămânță în inima mileniului trei.

„Nu judecați ca să nu fiți judecați,
Căci cu judecata cu care judecați veți fi judecați...”

Îmi lunecam privirea spre bunătăți negrăite,
Cu luare-aminte, cu multe rugăciuni,
Să nu cad în rătăcirii auzite...

Am simțit în pântecul maicii mele
întristările, durerile facerii...

Astăzi, mama suferă neputincioasă
pe acest pământ acoperit de greșală.

Rânduită Iubitorului de oameni,
Fecioara cu pântec mântuitor
Varsă o lacrimă de bucurie,
Gândind că am devenit un om,
Sămânță în inima mileniului trei.

XIV

I can barely look at my fellowmen. The fire of the celestial ardent burns me. My laughter became a cry; my tear is like a flame.

The garbage in front of my flat is like a carpet to me...

I want to learn what piety is, to acquire secrets which I can speak out, as the righteous Job did.

"But everyone who prophesies speaks to men for their strengthening, encouragement and comfort."

"Be trustful" I have said to myself... Look at the people of your century and learn what piety is.

Meanwhile an old lady, blind and dirty, was getting close to me: she asked me to help her cross the street.

"How shall a cultivated man, endowed with the wisdom of all the people of the century, touch such a dirty old lady?" So I refused!...

Only after the ambulance arrived at the place of the accident I understood that the old lady trying to cross the street was my mother.

She has come into town to visit me...

XIV

Nu mă mai pot uita la oameni. Focul dorului dumnezeiesc mă mistuie de atâta așteptare. Râsul meu s-a transformat în plâns, lacrima-i ca flacăra de mare. Gunoiul din fața blocului îmi servește drept covor... Vreau să învăț ce este smerenia, să agonisesc taine pe care să le pot grăi asemenea dreptului Iov. „Cel ce proorocește vorbește oamenilor, spre zidire, îndemn și mângâiere.”

– Nu fi neîncrezător! îmi zisei... Uită-te la oamenii secolului tău și învață smerenia. În acest timp se apropia de mine o bătrână oarbă și murdară: îmi cerea să o trec strada.

– Cum, eu, învățat și plin de înțelepciunea oamenilor secolului meu, să pun mâna pe o babă murdară și surdă? Așa că am refuzat!...

Abia după ce ambulanța sosi la locul accidentului, am înțeles că bătrâna care încercase să traverseze strada era mama mea.

Venise la oraș să mă vadă...

XV

Why don't you surround me with the freshness of Your
immortality?

I shall keep silence as a baby at his mother chest...

The sweetness, the purity and the joy of Your mercy can not be
expressed in any words, as well as Your infiniteness, burning
me inside.

Why shall I not reach Your Spirit, struggling to fly as the
swallow nestling toward the warm countries?

We have been always inseparable, Lord, we have been one but
my malice managed to destroy our harmony.

"The Lord will wash away the filth of the women of Zion, he
will cleanse the bloodstains from Jerusalem by a spirit of
judgement and a spirit of fire, (...) over all the glory will be a
canopy."

I have sinned against Your holy face, Good-Elohim!

The obscurity of my sins have brought darkness in my
livingroom. Confused, I have switched the light on, but it was
useless. I've opened the window; it was dawn.

And then I understood that darkness had fallen only upon my
house.

XV

De ce nu mă învălui în nestricăciunea nemuririi Tale? Să tac precum un prunc care suge la sânul mamei sale...

Laptele Tău necuprins, arzând pe dinăuntru, nici un cuvânt nu-i poate exprima dulceața, puritatea, bucuria milei Tale.

De ce nu pot să Te primesc întreg prin Duhul, silindu-mă să prind aripi asemenea puiului de rândunică care învață să zboare spre țările calde?

Nedespărțit, necontopit a fost Chipul Tău în mine, grosimea răutății mele a reușit să-L subțieze.

„Când Domnul va fi spălat necurăția fiicelor Sionului și va fi șters fărădelegile din mijlocul lui prin duhul dreptății și al nimicirii, (...), slava Domnului va fi acoperământ.”

Ți-am întunecat Chipul Tău de Sfânt, Bunule-Elohim!...

Întunecimea păcatelor mele au adus întuneric în sufrageria mea.

Nedumerit, am aprins lumina, dar în zadar. Am deschis fereastra, afară era ziuă. Numai atunci am înțeles că întunericul căzuse numai peste casa mea.

XVI

My pleasures have become sorrow, “the day is night for me, the night is day”. The enemies turned against me, they trampled my temper under their feet. The beauty of my youth passed because of the ardent heat. Yahve, because of You my relatives, my friends left me. My feet have immersed into the silt of ignorance, together with the virgin sacrificed for the terrible dragon. Only You, Lord, have remained faithful to me, for You are always in my prayers. The Bible in my pocket brings me spiritual gifts, the gifts of Your comfort. Your holy words make me realize that days are endless. “And everyone who has left houses, or brothers, or sisters, or father or mother or children or fields for my sake will receive a hundred times as much (...).” At hearing Your voice, my pleasures have become spiritual gifts and Your beauty could be seen as glamorous as in that endless day.

Oh, Elohim, I have forgotten!...

Where are those who tortured me? Let them enter in Your sunny garden too. Only in this way they can understand what love is, for they would love me in the endless day.

XVI

Plăcerile mi-au devenit amărăciune, „ziua îmi apare noapte și noaptea zi”. Dușmanii s-au întărit împotriva mea, firea mi-au călcat-o în picioare. Frumusețea anilor mei s-au ofilit din cauza arșiței dogoritoare. Rudele și prietenii m-au părăsit din pricina Ta, Yahve. Picioarele mi-au fost prinse de mâlul necunoașterii, asemeni fecioarei adusă jertfă cumplitelui balaur. Numai Tu mi-ai rămas credincios, nelipsit din rugile mele. Biblia ce-o port la piept îmi aduce daruri sufletești, darurile mângâierii Tale.

Cuvântul Tău dumnezeiesc mă face să văd ziua care n-are sfârșit. „Nu este nimeni care și-a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau mamă, sau tată, sau copii, sau țarină pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu ia însutit (...).”

La auzul cuvintelor Tale, plăcerile mi-au devenit daruri sufletești. Frumusețea Ta am văzut-o, era ziua fără de sfârșit. Am uitat ceva, Elohim!...

Unde sunt cei care m-au prigonit? Lasă-i să intre în grădina Ta cu soare. Numai astfel vor înțelege ce este iubirea... Mă vor iubi fără de sfârșit.

XVII

With Your saints, Elohim, I can conquer the world.

They showed me the right path, they made me stay away from the temptations of this world.

They brought me closer to You, they hold me like I was their child, baptized in the holy waters of Jordan. In the evenings they forced me to kneel down and read from the Gospel; You were the only listener; the people of my century, my fellows, were sleeping virtually near the computer.

All were useful to me and I served You with all my love, Lord.

Beyond all this, I'm still a sinner...

"When Simon Peter saw this, he fell at Jesus' knees and said:

Go away from me, Lord. I am a sinful man."

Today I utter the same words: "Go away from me, I am a sinful man"!

Hearing my cry, Jesus looked at me and went away.

But His look was enough. And when I looked around I realized:

Jesus never left me, He was still my companion, He was my way.

XVII

Cu sfinții Tăi, Elohim, cuceresc lumea.

Ei mi-au arătat calea dreptății, m-au făcut să mă îndepărtez de
amăgirile acestui pământ.

M-au adus mai aproape de Tine, m-au strâns în brațe ca pe
propriul lor copil botezat în apele sfinte ale Iordanului. Seara,
mă sileau să mă așez în genunchi, să-Ți citesc din Scriptură...
Numai Tu mă ascultai!... Oamenii secolului meu dormeau în
virtual, alături de computer.

Toate îmi erau de folos, cu iubire îți slujeam Ție.

Cu toate acestea, am rămas un păcătos...

„Iar Simon Petru, văzând acestea, a căzut la genunchii lui Iisus,
zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.”

Aceleași cuvinte spun eu astăzi: – Ieși de la mine, sunt un
păcătos!

Auzind strigătul meu, Iisus m-a privit și a plecat mai departe.

Privirea lui a fost de ajuns. Când m-am uitat în jur: Iisus nu
plecase, era cu mine, era chiar drumul meu.

XVIII

You have entered my dirty house and found me sleeping. The television was on, the music was playing my neighbour was smoking a cigarette beside me.

What a villainous sight for Your glory! However You have looked at me and told me: “Lift up your body, take your bed and walk”.

Miserable as I am, at hearing Your voice, I kneeled. My neighbour has left without listening You...

I turned off the TV and tried to read from the Holy Scriptures. I have tried uselessly to open it; but You have sealed the holy book for me.

Later when the darkness from my eyes vanished I realized I was holding a cookery book and I told myself: “The man shall live not only with bread, but also with God’s words”.

You have entered my dirty house and invited me at your table. Then I noticed I was holding in my hand the sweet Words of my Lord, the Holy Scriptures.

XVIII

Ai intrat în casa mea murdară, m-ai găsit dormind. Televizorul era aprins, boxele cântau, vecinul meu de bloc sta lângă mine și fuma o țigară. Ce lucru nevrednic de slava Ta! Cu toate acestea, nu numai că Te-ai uitat la mine, dar mi-ai zis: „Scoală-te, iați patul tău și umblă!”

Preaticălosul de mine, la auzul glasului Tău, am căzut în genunchi. Vecinul plecase, nu auzise glasul Tău...

Am închis televizorul și am căutat să citesc din Scriptură. În zadar am încercat să o deschid; fusese pecetluită de Tine.

Mai apoi, când întunericul din ochii mei dispăruse, am văzut că țin în mână o carte de bucate, – și mi-am zis: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu”.

Ai intrat în casa mea murdară și m-ai invitat la Masa ta. Atunci am văzut că țin în mână Cuvântul preadulce al Stăpânului meu, Sfânta Scriptură.

XIX

I am in pains because I can not talk with You...

I feel the fiery pavement slipping away under my feet, for I have sinned against Your Holy Face.

My mother's womb was a praying place for me.

Yes, I have sinned in this world and the ill deeds of my fellowmen touched me as the thistle attached by the coat.

Descend from the infinite heights and talk with me at the gates of Hell, in the darkness of poverty and oblivion, because I am in pains.

"Father, I have sinned against Heaven and against You and I am not worthy of calling me Your son."

Lift me up from the dirt I'm lying in, make me sit on the chair of Your salvation, dress me in Sunday clothes. Make me enter in Your altar and let me carry on my shoulder the jar of immortality. And if my ill deeds make me hinder, wash me and dress me in Sunday clothes again.

"Daddy how smartly dressed are you today!"

Bewildered, I stood up and looked in the mirror with the curiosity of a man wanting to find what is wrong with him.

Yes... my clothes were shining because of Your divine light.

XIX

Sufăr că nu pot grăi cu Tine... Pașii mei se pierd pe caldarâmul încins. Se pierd odată cu relele pe care le-am făcut înaintea feței Tale. Pântecele mamei mele au fost lăcași de închinare pentru mine.

În această lume întinată, urâciunile oamenilor secolului meu s-au prins de mine precum scaietele de haină.

Coboară de Sus, din înălțimea cea nemăsurată și stai de vorbă la porțile iadului, în întunericul sărăciei și al uitării, cu mine, cel aflat în suferință.

„Tată, am greșit la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.”

Scoală-mă, putrezesc în gunoi, așează-mă pe scaunul mântuirii Tale, îmbrăcat în veșmânt de sărbătoare. Fă-mă să intru în altarul Tău, să port pe umeri vasul manei nemuririi. Dacă e să mă împiedic din pricina fărădelegilor mele, spală-mă, mă curăță, îmbracă-mă în veșmânt de sărbătoare.

– Tati, ce frumos ești îmbrăcat astăzi!

Nedumerit, mă ridicai în picioare, privi în oglindă cu curiozitatea omului care vrea să afle ce se întâmplă cu el.

Da..., hainele mele străluceau, cred că aveau în ele lumina nestinsă a dumnezeirii Tale.

XX

I have known the loneliness of the West
and I cried forgetting about You, Good – Elohim!...

The wound of my soul was bleeding as if
a wild animal bit me.

I tried to understand something beyond my human limits,
But the veil of loneliness covered
the bleeding eye of my heart...

I was weeping the moments spent with You,
Good – Elohim, in that small country
near Carpathians.

My people of shepherds did not bear the loneliness,
thus singing and playing it in their songs and ballads...

The silence of the large forests was replaced by the stillness
of the sky – scrapers.

That is why I keep silent and I weep the joy of the forthcoming
day: Christmas! The Birth of the One who could not be
understood... Not even by me...

I cry as I am in an abandoned cave,
But visited by You,
Oh, Child born in the night of Christmas.

XX

Am cunoscut singurătatea Occidentului,
Am plâns uitând de Tine, Bunule – Elohim!...

Rana sufletului sângera de parcă
ar fi mușcat din mine o fiară sălbatică.

Încercam să văd dincolo de mine,
Vălul singurătății îmi acoperea
ochiul inimii, el sângera...

Îmi plângeam clipele trăite alături
de Tine, Bunule-Elohim, într-o mică Țară
de lângă Carpați.

Neamul meu de păstori nu a suportat
Singurătatea –; O plângea în doine și balade...

Tăcerea codrilor întinși mi-a fost
Înlocuită cu zgârie-nori nesimțitori.

Tac..., plâng bucuria zilei care
vine: CRĂCIUNUL! Nașterea Celui Care
n-a fost înțeles!... Nici de mine...

Plâng într-o peșteră părăsită de lume,
vizitată de Tine,
PRUNCULE venit la mine
în noaptea de CRĂCIUN.

XXI

The man does not drink water from the pitcher anymore,
The ground burnt by the fire of history
Broke into pieces under the big pressure
And the water flew together with the tears.

Who are you, thoughtful man?!
What sacred image are you hiding from?!
The amphora has been broken into the well,
And the water flew flooded by love.

The asphalt is too soft
In the shadow of the building crushed by locusts,
The bride of the silent flowers appears,
And the water washes them all.

The man does not drink water from the pitcher,
The ground is burnt by the fire of history,
The man is faced with his own wedding
The water springs slowly, again and again...

There is peace on Earth!...
Pieces from the pitcher have been glued,
And a girl's hand touches them
Keeping silent and watching the water flowing
on the image of the icon
 of the third millennium.

XXI

Omul nu mai bea apă din urcior,
Pământul ars de focul istoriei
S-a sfărâmat sub presiunea pumnului,
Apa a curs odată cu lacrima.

Cine ești tu omule năpădit de gânduri?!
Care îți este icoana de care te ascunzi?!
Amfora s-a spart în fântână,
Apa a curs inundată-n iubire.

Asfaltul își privește moliciunea
În umbra blocului strivit de lăcuste,
Apare mireasa tăcutelor flori,
Apa le spală cu degete multe.

Omul nu mai bea apă din urcior,
Pământul e ars de focul istoriei,
Omul se-nfruntă cu propria-i nuntă,
Apa țâșnește încet, dar mereu...

E pace pe pământ!...
Cioburi din urcior au fost lipite,
O mână de fată le pipăie,
Tace privind apa cum curge pe chipul icoanei
mileniului trei.

The third millennium...

Mileniul trei...

XXII

I beg Your saint to carry me on his back
among the branches of the spiritual light.
I beg him to help me pass the customs of Heaven,
To feel the moisture of wind, forgetting that
I am a mortal in the middle of millennium three...

XXII

Cer sfântului Tău să mă poarte în spinare
printre crengile de lumină cerească.
Să mă treacă vămile văzduhului,
Să simt umezeala vântului, uitând că
sunt muritor în plin mileniu trei...

XXIII

My destiny in this world is that of a mortal, trembling with fear because of my sins...

What a cruel destiny!...

All creatures have the right to live, to see the light, but only I hide from You. And I keep silent... I hold my tongue believing that what is going on in this world is right. What shall I say to You? Only watching You from the window of faith I let my arms fall beside my body and I try to understand why everybody wants to destroy me: I am the embodiment of Your image asleep in the dust.

XXIII

Soarta mea în lume este soarta muritorului, tremur de frica
păcatului...

Ce soartă amară!...

Toate făpturile au dreptul la viață, la lumină, numai eu mă
ascund de Tine. Și tac... Tac, crezând că e drept ce se întâmplă
în lume. Ce să-Ți spun? Numai privindu-Te de pe fereastra
credinței, îmi las mâinile pe lângă trup și încerc să înțeleg de ce
vor toți să mă mănânce: – Sunt chipul Tău adormit în țărână.

XXIV

I am awake in the darkness of the night...
I try uselessly to guess what my path is...
The light coming from nowhere is too weak
to guide me among the blocks.
I wait for the sun to rise to find my immortality.
What's the use! The sparkle of my soul is so pale
that it has no power against Your sun.
I am only asking You to wash my sins.
Maybe in this way the brightness in the night
will impress all mortals,
So the darkness will be easier to live with.

XXIV

Veghez în întunericul nopții...
Zadarnic încerc să-mi ghicesc drumul...
Lumina care vine este prea slabă
să mă poată ghida printre blocuri.
Las să iasă soarele pe cer,
să-mi pot găsi nemurirea.
Ce folos! Sclipirea sufletului meu este atât de palidă,
încât nu are nici o putere în fața soarelui Tău.
Atunci îți cer să devin fără de păcat...
Poate astfel, strălucirea mea din noapte va impresiona muritorii,
întunericul va fi mai ușor de suportat.

XXV

I can not hear anything...,
although the angels sing the silence of night in Heaven.
I can not see the light...,
although the sun brightens Your eyes.
I can not understand Your words,
although You speak like the Father.
Blind of so many misunderstandings,
I stretch my arms to touch my watch
then smiling I say to myself:
“Finally, I realize that I am alone”.

XXV

Nu aud zgomot...,
deși îngerii Îți cântă în ceruri liniștea nopții.
Nu văd lumină...,
deși soarele Îți luminează privirea.
Nu înțeleg cuvintele Tale,
deși îmi vorbești ca un Părinte.
Orbit de atâtea neînțelegeri,
întind mâna și-mi pipăi ceasul electronic,
apoi cu un zâmbet îmi zic:
– În sfârșit, acum înțeleg că nu sunt singur.

XXVI

I kneel, I search the rainbow on the sky.
I want to protect the Earth of Your heavenly anger.
A new flood would not wash the sins of humanity,
only the eyes and sights of those looking for You.
You should find another twig to lash us
over our faces, people of the third millennium.
If the endless sky should fall upon this
world touched by sin, the man, as Your image,
would become heavenly dust.
Then You should recreate the man out of nothing...
Because You, Elohim, dislike loneliness.

XXVI

Îmi plec genunchii, caut pe cer curcubeul.
Vreau să ocrotesc pământul de mânia Ta cerească.
Un nou potop n-ar mai putea îneca păcatul omenirii,
numai privirea celor care Te caută.
Trebuie să găsești o altă nuia cu care să
ne bați peste față, oameni ai mileniului trei.
De s-ar prăbuși cerul acesta uriaș peste pământul
murdărit de păcat, chipul Tău, omul,
s-ar preface în pulbere cerească.
Atunci ar trebuie să faci om din nimic...
Ție, Elohim, nu-Ți place singurătatea.

XXVII

I have waited for You in my apartment as a poor man that I am.
My pains were weaving with my thoughts.
I could not feed with the crumbs falling from Your Holy Table.
One day as I was leaning upon the traffic light a limo stopped.
A man, with a dark face and his arm stretched toward me, got
off; he was asking me something!...
Confused I told him I could give him only my soul.
He smiled offering me one dollar, then he went away...
Late in the evening I realized I had sold him the only valuable
thing left...
It was too late!... The darkness of the night had covered my
eyes.

XXVII

Ca un sărac Te-am așteptat în apartamentul meu.
Suferințele mele se împleteau cu gândurile rele.
Nu mă puteam bucura de firimiturile care cădeau de la masa Ta
cerească.
Într-o zi, pe când mă sprijineam de semafor, a oprit o limuzină.
Din ea a coborât un om cu chip întunecat și mâna întinsă; îmi
cerea ceva!...
Încurcat, i-am răspuns că nu pot să-i dau decât sufletul. El mi-a
surâs întinzându-mi un dolar, după care a plecat mai departe...
Abia spre seară am înțeles că îmi vândusem tot ce mai aveam...
Era prea târziu!... Noaptea nopții îmi acoperise lumina ochilor.

XXVIII

I have fallen in the abyss of disobedience...
The gulf embodying death can be seen lying at my feet.
I try to lift me up, hanging desperately on the branches of faith,
on the tree of truth, springing out of the lies of my century.
They are too frail for the burden on my back.
Terrified I lift my eyes toward Heaven and cry: Send Lord Your
angels to help me!
The echo of my voice goes through that abyss, through death...
“If you have faith as small as a mustard seed, you can say to
this mountain: “Move from here to there” and it will move”, a
thunderous voice answered me.
Then I started believing in You... Instantly I woke up from that
dream... I felt completely illuminated...
A mustard seed defeated a mountain.

XXVIII

Am căzut în prăpastia neascultării...

Sub picioarele mele văd hăul, moartea.

Încerc să mă ridic agățându-mă cu disperare de crengile credinței, de copacul adevărului..., printre stâncile minciunii secolului meu.

Ele sunt prea firave pentru greutatea ce port în spate.

Îngrozit, ridic ochii spre cer și strig: – Trimite, Doamne, îngerii Tăi să mă ajute!

Ecoul glasului meu străbate hăul, moartea...

„De-ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: mută-te și el s-ar muta”, mi-a răspuns un glas tunător.

Atunci am dat drumul credinței... Într-o clipită m-am trezit din vis... Eram cu totul iluminat...

Un grăunte de muștar doborâse un munte.

XXIX

You shall play the harp without strings as the preacher David was playing to King Saul.

Time shall stop, the electronic watch shall display something incomprehensible.

The cloud of celestial dust covers the mysterious way to reach the universe.

Only Your Angels tell us about Your abscondis Face in the light of Heaven.

You shall play the harp without strings so I can listen the music descending from Heaven on this world I live in...

Then I shall understand how intense Your love for me is.

Sing for me! Sing louder, at the beginning of the third millennium...

XXIX

Cântă-mi la harpa fără coarde, precum cânta proorocul David,
regelui Saul.

Timpul să numai curgă, ceasul electronic să arate ceva de
neînțeles.

Rotocol de praf ceresc astupă privirea tainică a universului.
Numai îngerii Tăi ne povestesc despre Chipul Tău ascuns în
lumina cerească.

Cântă-mi la harpa fără coarde să pot asculta muzica cerului
care se pogoară pe pământul călcat de mine.

Numai atunci voi înțelege cât de mult mă iubești.

Cântă-mi! Cântă mai tare, la început de mileniu trei...

XXX

I have lost the sweetness of Your eternity,
You chase me like a dog from the dish filled with holy bread.
Now I keep running like a stranger on the roads of the town
ravaged by the fire of penitence.
In a moment of rage I started crying.
Then a priest came next to me.
I fell at his feet on the dry pavement.
Watching his face I could see Moses' bush burning and not
consuming.
Bewildered I tried to stand up...
With his kind and gracious appearance the priest told me he was
very thirsty.
Seized by such a huge anger, I pushed him and started
running... I never knew that He has been by my side, I have
lost my Lord; the eyes could not see anything else but myself.
I have lost the sweetness of Your eternity,
Running like a dog defeated by the gentleness of Your eyes.

XXX

Am pierdut nectarul nemuririi Tale,
M-ai alungat ca pe un câine din fața blidului plin cu pâine
cerească,
Acum alerg ca un necunoscut pe străzile orașului pustiit de
flăcările căinței.
Prins de mânie am izbucnit în plâns.
Atunci a venit lângă mine un preot. I-am căzut în genunchi pe
asfaltul uscat.
Privindu-i fața, am văzut rugul lui Moise, ardea și nu se mistuia.
Uluit, am dat să mă ridic...
Reluându-și înfățișarea blândă și binevoitoare, preotul mi-a zis
că are gura arsă de sete.
Cuprins de o mânie necunoscută, l-am împins luând-o la fugă...
Nu știam că El fusese lângă mine și-L pierdusem; ochii-mi erau
numai pentru mine.
Am pierdut nectarul nemuririi Tale,
Fugind ca un câine răpus de blândețea ochilor Tăi.

XXXI

The darkness covered my eyes with a waxy mantle.
It seemed that a stranger came to offer me the immortality
without asking me something else in turn.
Confused, I did not accept, wondering:
“Why precisely me?”
The stranger shook his head and whispering said:
“The humanity could be saved through you!”
When I woke up, I was sighing and that Stranger was still next
to me..., now..., at the beginning of the third millennium...

XXXI

Noaptea mi-a acoperit ochii cu o mantie de ceară.
Se făcea că a venit la mine un necunoscut să-mi dăruiască
nemurirea, fără să-mi ceară ceva în schimb.
Încurcat, n-am vrut să accept, zicând:
– De ce tocmai mie?
Necunoscutul a clătinat din cap și a început să suspine, zicând:
– Prin tine se poate mântui omenirea!
Când m-am trezit, suspinam adânc, Necunoscutul încă mai era
cu mine..., acum..., la început de mileniu trei.

XXXII

My frail soul waits desperately the end.
The sin entangles my body hiding it to Your Holy Light.
The red and keen eyes of death watch me, pointing to the same
ending.
Lost in the darkness, the trees seem true monsters to me,
wanting to swallow me.
Terrified I hang with my hands on a liana.
I got lost among the intricate roots of the Adamic sin.
I do not know anymore how to reach the light.
The roars of the apocalyptic beasts remind me that
I am a human, Your creation.
With secret joy I lift one finger, slowly pointing to the sky.
Someone, in His love, picks me up...
My soul is not alone in the dark forrest of millennium three.

XXXII

Sufletu-mi plâpând aşteaptă cu disperare ieşirea.
Plasa păcatului trupului meu acoperă dâra de lumină venită de la Tine.
Ochii roşii şi grei ai morţii mă privesc cu acelaşi sfârşit.
Zdrobit de întunecime, copacii îmi apar adevăraţi balauri care vor să mă înghită.
Cuprins de spaimă mă agăţ cu mâinile de o liană.
M-am rătăcit printre rădăcinile încâlcite ale păcatului adamic.
Nu mai ştiu pe unde să ies la lumină.
Răgetele fiarelor apocaliptice îmi amintesc că sunt un om, creatura Ta.
Cu bucurie ascunsă ridic un deget, încetişor arătând spre cer.
Cineva, cu iubire, mă prinde de el.
Sufletul meu nu este singur în pădurea întunecată a mileniului trei.

XXXIII

Lord You have knocked so many times at the door of my soul,
but I didn't open it.

The ninety-third storey is lost in ignorance...

Every time You got closer to my block...

I rejected You with my dirty words.

And You went away leaving me in the darkness every time...

Then after a while You knocked again at my door, more shy
than before... And then You left again filled with grief at
hearing my disdainful words.

When, in a bright day, I have looked for You in Your heavenly
Kingdom, the door was opened and You were searching me
desperately on Earth.

Only in that moment I understood that the door of my soul was
the door of the heavenly Kingdom.

XXXIII

Ai bătut de atâtea ori la ușa sufletului meu, nu Ți-am deschis.
Etajul nouăzeci și trei se pierdea în necunoaștere...
De fiecare dată te apropiai de blocul meu cu sfială...
Te respingeam cu vorbe murdare.
Te îndepărtai lăsându-mă în întuneric...
După câțva timp băteai din nou la ușa mea, mai sfios ca
înainte... Plecai îndurerat la auzul vorbelor mele pline de
dispreț.
Când, într-o zi luminată, Te-am căutat la palatul ceresc, ușa era
deschisă, iar Tu mă căutai disperat pe pământ.
Abia atunci am înțeles că ușa sufletului meu era chiar ușa
palatului ceresc.

The scent of myrrh...

Mirosul de smirnă...

XXXIV

The scent of myrrh awakens the love
Buried in the heart polished by angels,
The burden of the cross reveals the feelings of the pious Prince
promised by the Father.
“For the wise man like the fool will not be long remembered,
In days to come both will be forgotten;
Like the fool, the wise man too must die.”
The Virgin’s feet leave prints on the sand,
But waves cover the traces,
Stirred up by the Figure of clay,
The myrrh awakens the love.

XXXIV

Mirosul de smirnă trezește iubirea
Îngropată-n inima cioplită de sfinți,
Povara crucii revarsă trăirea
Smeritului Prinț promis de Părinți.
„Căci pomenirea celui înțelept
Ca și celui nebun nu este veșnică,
Fiindcă în zilele ce vor veni
Amândoi vor fi uitați;
Atunci înțeleptul moare ca și nebunul.”
Tălpi de Fecioară rămân pe nisip,
Valuri de ape acoperă dâra,
Împinsă de lutul formei din Chip,
Smirna trezește iubirea.

XXXV

I remember the first day of Creation like it was yesterday,
The bird left its egg and flew away...
Remains of huge wings revealed
That the promise should be kept...
“What has been will be again,
What has been done will be done again.
There is nothing new under the sun.”
It is the Face of secret love.

XXXV

A fost ca ieri ziua de-nceput,
Pasărea a lăsat oul și s-a dus...
Rămășițe de aripi uriașe au început
Să transforme gândul promis...
„Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi,
Și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece,
Căci nu este nimic nou sub soare.”
E Chipul iubirii-n ascuns.

XXXVI

We shall fly on Mars again.
There your body will be as light as a feather.
We shall hover like two boats on the waves;
Come, the rocket leaves in a moment.
“You shall better not promise
If you can not accomplish it”
There is much people here,
We are bound only by Earth,
But its gravity is an obstacle,
There is no oxygen left.
“Moreover, all his days he eats in darkness, with great
frustration, affliction and anger”
There we will be two stars
Hidden somewhere in the universe;
We will forget about everything...
Even about death!...
“...but better than both is he who has not yet been who has not
seen the evil that is done under the sun.”
Your skin shall be red,
Like the blood dripping from a wound.
I will look fondly at you with my alien eyes
And our bodies shall get closer.
“And I have said with all my heart as for men God tests them so
that they may see that they are like the animals.”
We will be closer to the sun,
Or farther; I do not know!...
Love shall melt us like two snowballs under the sun.
“Do not be quick with your mouth
Do not be hasty in your heart to utter anything before God.

XXXVI

Să zburăm pe planeta Marte.
Acolo trupul tău va fi mai ușor.
Vom pluti ca două bărci pe valuri;
Vino, naveta pleacă într-o clipă.
„Mai bine să nu fângăduiești
Decât să nu împlinești ce ai fângăduit.”
Aici e lume multă,
Pământul ne ține legați,
Gravitația lui ne-curcă,
Oxygenul a dispărut dintre frați.
„Mai mult încă, toată viața lui
Este întuneric și supărare,
Necaz peste fire și boală și durere!”
Acolo, vom fi ca două astre
Ascunse undeva în univers;
Vom uita totul...,
Chiar și de moarte!...
„...mai fericit și decât unii
Și decât alții este cel ce n-a venit pe lume,
Cel care n-a văzut faptele cele rele
Care se săvârșesc sub soare.”
Tenul tău va deveni roșu,
Ca sângele ce curge dintr-o rană.
Te voi sorbi cu privirea mea de marțian,
Trupurile noastre se vor apropia plutind.
„Și am zis iar în inima mea despre fiii oamenilor:
Dumnezeu a orânduit să-i încerce,
Ca ei să-și dea seama că nu sunt decât dobitoace.”
Vom fi mai aproape de soare,
Sau mai departe; Nu știu!...
Iubirea ne va topi ca doi bulgări de zăpadă văzuți de soare.
„Nu te grăbi să deschizi gura ta
Și inima ta să nu se pripească
Să scoată o vorbă înaintea lui Dumnezeu,

God is in Heaven,
You are on Earth;
So let your words be few.”
We shall be lost in the Universe,
Like a forgotten thought...,
So let us fly on Mars.

TU, POEZIE.../YOU, POETRY...

Că Dumnezeu este în ceruri,
Iar tu pe pământ;
Pentru aceasta să fie cuvintele tale puține.”
Ne vom pierde-n Univers,
Asemenea unui gând ce se pierde-n uitare...,
Să zburăm pe planeta Marte.

XXXVII

I am alone on a deserted planet,
With the oxygen tank on my back,
The space suit
Makes me feel You closer.
“What is the benefit of one working
Untill exhausting himself?”
I search for any form of life on other planets
I look at the deserted immensity,
Rocks burnt by a faded sun
Come to my mind.
“I have seen the burden
God has laid on men”
The spaceship which brought me here is far away,
I search desperately for a drop of water;
I’m thirsty, my lips are so dry,
And my body is weaker and weaker...
“He, our Lord, has made everything beautiful in its time.
I’m thinking to my life on the Earth
washed by quick waters and a mild sun;
I wonder: why? Were we better than those on other planets?!”
“He has also set eternity in the hearts of men,
Yet they cannot fathom what God has done
from beginning to end.”
You shall answer if you know!
You! The one who has not left on other planet yet...
“I know that there is nothing better for men
Than to be happy and do good while they live”
It will be wonderful to be together...

XXXVII

Sunt singur pe-o planetă pustie,
Cu blândul oxigen în spate,
Costumul de astronaut
Mă face să te simt aproape.
„Care este folosul celui ce lucrează
Întru osteneala pe care o ia asupra-și?”
Caut viața pe alte planete,
Privesc imensitatea pustie,
Roci arse de-un soare stins
Se prăvălesc în gândurile mele.
„Am văzut zbuciumul
Pe care l-a dat Dumnezeu
Fiilor oamenilor,
Ca să se zbuciume.”
Naveta ce m-a adus e undeva departe,
Caut disperat o lacrimă de apă;
Mi-e sete, buzele suferă de sete,
Trupul se-nmoaie din ce-n ce mai tare...
„Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase
și la timpul lor.”
Gândesc la viața dusă pe pământul
Scăldat de ape repezi și soare blând;
– De ce oare? Am fost noi mai buni
Decât cei de pe alte planete?!
„El a pus în inima lor și veșnicia,
Dar fără ca omul să poată înțelege
Lucrara pe care o face Dumnezeu,
De la început până la sfârșit.”
– Răspunde tu dacă știi?
Tu! Cea care n-ai plecat încă pe altă planetă...
„Atunci mi-am dat cu socoteala
Că nu este fericire decât să te bucuri
Și să trăiești bine în timpul vieții tale.”
Ce bine ne-ar fi împreună...

I will look at you,
And your glove will protect you from the mortal's bite.
"That everyone may eat and drink
And find satisfaction in all his toil,
This is the gift of God."
Is it the same love that I felt
That I shared on Earth?...
When my lips touched your lips
And I was running my fingers through your hair
Falling down on your body touched by love.
"I know that everything God does
Will endure forever
And nothing can be added."
There is no grass here
The gazelles don't run on the fields
The forests have turned into coal
Waiting to be sent on the Earth.
"Nothing can be taken from it
God does it so that men will revere Him."
I'm tired of such vastness,
The space suit is too tight for me;
I try to fall asleep on a burnt rock,
While my thoughts fly on the Earth.

Te-aș atinge cu privirea,
Mănușa te-ar feri de mușcătura unui pământean.
„Drept aceea dacă un om mănâncă și bea
Și trăiește bine de pe urma muncii lui,
Acesta este un dar de la Dumnezeu.”
Oare am simți aceeași iubire
Trăită pe planeta pământ?...
Când buzele mele simțeau a ta gură
Și mâna-mi trecea prin părul tău
Ce cădea pe trupu-ți răzvrătit de iubire.
„Atunci mi-am dat seama că tot ceea ce a făcut Dumnezeu
Va ține în veac de veac
Și nimic nu se poate adăuga.”
Aici nu-i covor de iarbă,
Gazele n-aleargă pe câmp,
Pădurea-i transformată-n cărbune
Ce-așteaptă ducerea pe pământ.
„Nimic nu se poate micșora
Și că Dumnezeu lucrează
Așa ca să ne temem de fața Lui.”
Sunt obosit de atâta imensitate,
Costumul de astronaut mă strânge la gât;
Încerc s-adorm pe o stâncă arsă,
Lăsând gândul să zboare pe planeta pământ.

XXXVIII

You, virgin, coming from other planet,
Your smile betrays your loneliness,
Your steps wander among strange flowers,
Your eyes look for the sky, the sea...
“Two are better than one
Because they have a good return for their work.”
On Earth there is a permanent search for love...
Once it could be found among thieves,
Then the agony was comparable
With my anguish in Your presence...
“If one falls down, his friend can help him up
But pity the man who falls
and has no one to help him up.”
I am scared to accompany you
Virgin, coming from other planet.
Your flowers lack the sun
They grow up in the shadow of our Earth.
“And I declared that the dead
Who had already died
are happier than the living
who are still alive.”
Doesn't the light harm you?
Why don't you hide?
You want to be like one of us,
But you can not love!...
What a pity! Because I love you
Virgin, coming from another planet.

XXXVIII

Fecioară venită de pe altă planetă,
Zâmbetul tău trădează singurătatea,
Pașii tăi rătăcesc printre flori străine,
Ochii tăi caută cerul, marea...
„Mai fericiți sunt doi laolaltă decât unul,
Fiindcă au răsplată bună pentru munca lor.”
Pământul caută iubirea de când se știe!...
Odată a găsit-o ascunsă-ntre tâlhari...
Atunci a trebuit să sufere,
Cum sufăr eu în fața ta...
„Căci dacă unul cade, îl scoală celălalt.
Dar vai de cel singur care cade
Și nu este cel de-al doilea ca să-l ridice!”
Mi-e frică să merg cu tine,
Fecioară venită de pe altă planetă.
Florile voastre sunt lipsite de soare,
Ele cresc la umbra pământului nostru.
„Și am fericit pe cei ce au murit
În vremi străvechi mai mult
Decât pe cei vii care sunt acum în viață.”
– Nu-ți face rău lumina?
– De ce nu te ascunzi?
Vrei să pari de-a noastră,
Tu nu cunoști iubirea!...
– Ce păcat! Eu te iubesc,
Fecioară venită de pe altă planetă.

XXXIX

Let's escape from the tiny universe
Of the infinite blue...
Somewhere, at thousands of years in the distance,
Our stars try to get closer
Like two billiard balls struck by the hands of an expert.
"I saw that all who lived
And walked under the sun
followed the youth, the King's successor."
They run uselessly one towards the other...
Mysterious powers of the universe separate them
From the ripe fruit of love...
"There was no end to all the people
who were before them;
But those who come later were not pleased with the successor
This too is meaningless, a chasing after the wind"
Can't you see how close they are?
There is where our love consumes!
"Guard your steps when you go to the house of God."
A sudden sparkle can be seen
A star is falling down,
And other follows it,
Leaving deep wounds
In my heart and yours too.

XXXIX

Să ieșim din universul mărunț
Al privirilor albastre...
Undeva, departe, la mii de ani lumină,
Astrele noastre încearcă să se apropie
Ca două bile de biliard lovite de-o mână de maestru.
„Văzut-am pe toți cei vii
Care merg sub soare
Îmbulzindu-se lângă tânărul
Care va sta în locul regelui ca moștenitor.”
În zadar aleargă una către alta...
Forțe ascunse ale universului le-ndepărtează
De fructul copt al iubirii...
„Și nu se mai sfârșea poporul
În fruntea căruia era;
Totuși urmașii lui nu se vor bucura de el.
Și aceasta este deșertăciune și vânare de vânt.”
– Tu vezi cât sunt de aproape?
Acolo se mistuie dragostea noastră!
„Ia seama la picioarele tale
Când te duci în templul Domnului.”
Un licăr mare se ridică,
Universul pierde-o stea,
Și-o alta după ea,
Făcând cratere adânci
În inima mea și-a ta.

XXXX

I'm weeping for Your mercy...
Your voice sounds like a broken branch
You looked at me as You had thrown a net
Over my body waiting for You.
"Better what the eye sees than the roving of the appetite.
This too is meaningless, a chasing after the wind."
Sing, shadow of the past moments;
Sing, because the face of the lover has fallen from the sky
announcing the comforting eyes.
"He seldom reflects on the days of his life
Because God keeps him occupied with gladness of heart."
The feelings of my heart delight my soul
The star of happiness appears in the shiver of the night bearing
both of us.
"I have seen another evil under the sun
And it weights heavily on men."
Somewhere, on the street guarded by walls,
Youth people are walking in a drunken elation because
of the heavy scent of basil...
We are alone in the silence of the night;
You, a night star of a real dream,
I, a shiny star of the previous night.

XXXX

Plâng cu lacrimi de-ndurare...
Glasul tău se aude precum o creangă ruptă,
Privirea ta ai aruncat-o ca un năvod
Peste trupul meu obosit de așteptare
„Mai bine să te uiți cu ochii
Decât să pribegești cu dorința.
Și aceasta este deșertăciune și vânăre de vânt!”
Cântă, vis al clipelor trecute;
Cântă, din cer s-a pogorât chipul iubitei,
Vestind privirea ce ne-mbracă.
„Căci el nu gândește prea mult la zilele vieții lui
Fiindcă Dumnezeu îl ține prins cu bucuria inimii lui.”
Gândul inimii mele mângâie sufletul tău,
Din răcoarea serii apare astrul fericirii în care ne privim.
„Este un rău pe care l-am văzut sub soare
Și care apasă greu asupra omului.”
Undeva, pe strada oprită de ziduri,
Trec tineri îmbătați de mirosul greu de busuioc...,
Rămânem singuri în tăcerea nopții adormite:
Tu, stea de noapte a visului trăit,
Eu, astru de lumină a nopții ce-a trecut.

XXXXI

We should have met on planet Mars
But you hadn't come!...
I walk by myself...
The birds brought from the Earth
Sing an heavenly music.
"It comes without meaning, it departs in darkness
And in darkness its name is shrouded."
The wind blows from the moon
Like the sea breeze which split the waves,
The trees closed in cupping glasses
Lose their leaves when I pass by;
So powerful my love is!...
"Sorrow is better than laughter
Because a sad face is good for the heart."
I am ashamed in front of Heaven
And I keep silent like an eremite
Waiting the illumination...
We should have met
But you hadn't come!...

XXXXI

Ți-am dat întâlnire pe planeta Marte,
Tu n-ai venit!...
Merg singur...,
Păsările aduse de pe pământ
Cântă o muzică astrală.
„A venit în zadar
Și se duce în întuneric
Și în întuneric numele lui va fi învăluit.”
Vântul suflă dinspre lună
Briza mării sparge valuri,
Copacii închiși în paharele de sticlă
Rămân fără de frunze când trec eu;
Atât de puternică e dragostea mea!...
„Mai bun este necazul decât râsul,
Căci întristarea feței este bună pentru inimă.”
Mă rușinez în fața cerului,
Tac precum un eremit
Ce-așteaptă iluminarea...
Ți-am dat întâlnire,
Tu n-ai venit!...

XXXXII

Shall I talk to you? Shall I tell you what my feelings are?
If I told you, you would not believe me!
I'd better keep my mouth and I think at you.
"Who is like the wise man?
Who knows the explanation of things?
Wisdom brightens a man's face
And changes its hard appearance."
Every time I go upstairs to other storey,
I feel closer to Heaven, to you;
Give me your hand, I beg you!
The beloved one, but whom loved by!
"Do not say: Why were the old days better than these?!"
For it is not wise to ask such questions"
I can not climb farther...
Only my thoughts flow away
But you still keep walking farther...
Why are you leaving?
For you bring me light...
"When times are good, be happy
but when times are bad, consider God has made
the one as well as the other.
Therefore a man cannot discover anything about the future."
One day I will speak to you...
And you will listen me quietly
I will give you my body as a gift,
As the sun gives light
To a falling star.

XXXXII

Să-ți vorbesc? Să-ți spun ce simt?
Dacă ți-aș spune nu m-ai crede!
Mai bine tac, mă gândesc la tine.
„Cine este ca înțeleptul
Și cine poate să știe ca el tâlcuirea lucrurilor?
Înțelepciunea unui om îi luminează fața
Și asprimea feței lui i se schimbă.”
De fiecare dată când urc la etaj,
M-apropii de cer, m-apropii de tine;
Dă-mi mâna, ți-o cer!
Tu cea iubită, de cine?
„Nu spune niciodată: Cum se face că zilele
Cele de altădată au fost mai bune decât acestea?
Căci nu din înțelepciune întrebi una ca aceasta.”
Să urc mai sus nu pot...
Numai gândul îmi zboară grăbit,
Dar tu pleci mai departe...
De ce pleci?
Tu, cea care aduci lumina...
„În zi de fericire fii bucuros,
Iar în zi de nenorocire gândește-te
Că Dumnezeu a făcut și una și pe cealaltă,
Așa ca omul să nu descopere nimic din cele viitoare.”
Într-o zi am să-ți vorbesc...
Mă vei asculta tăcută,
Trupul am să-ți fac dar,
Cum soarele dăruiește lumină
Unei stele ce se culcă.

XXXXIII

Calling your name in my loneliness
I can hear your steps in my galaxy...
A silent voice whisper my name...
But I am so far away!...
“Light is sweet
And it pleases the eyes to see the sun.”
I run my fingers through your different hair
But the distance stopps me kissing you,
The sky seems endlessly
And the big distance terrifies us...
“Be happy, young man, while you are young
and let your heart give you joy in the days of your youth
Follow the ways of your heart
whatever your eyes see.”
Can you feel my comforting thoughts?
Call me for I can hear you!
I long for the music of the sidereal silence,
but my thoughts flow to your planet...
“So then, banish the anxiety from your heart
and cast off the troubles of your body
For youth and vigor are meaningless.”
Oh! I have lost you!
You are no longer in my thoughts,
And love faded too.

XXXXIII

În chemările singuratice
Aud pasul tău în galaxia mea,
O voce tăcută mă cheamă...
Dar vai, sunt atât de departe!...
„Și lumina este dulce
Și plăcut este ochilor să privească soarele.”
Trec degetele prin părul tău diferit,
Distanța-mi oprește sărutul,
O buclă de cer se pierde-n infinit,
Distanța e mare, ne-nspăimântă...
„Bucură-te, omule, cât ești tânăr
Și inima ta să fie veselă
În zilele tinereții tale
Și mergi în căile inimii tale
Și după ce-ți arată ochii tăi...”
Simți gândul meu cum te mângâie?
Strigă să te aud!
Cerșesc muzica tăcerii siderale
Să rămân cu gândul pe planeta ta...
„Alungă necazul din inima ta
Și depărtează suferințele din trupul tău,
Căci copilăria și tinerețea sunt deșertăciune.”
Vai! Te-am pierdut!
Nu te mai găsesc în gândul meu,
Iubirea a tăcut odată cu tine.

XXXXIV

Alone..., I keep thinking at You silently...
The darkness of the night replaced the light in Heaven,
Sheding upon the Earth at dawn...
Till then I struggle in ignorance...
“When the doors to the street are closed
and the sound of grinding fades
When men rise up at the sound of birds
but all their songs grow faint.”
I am tired, alone, my body lacks its essence...
I hold my hand but I can not touch You
I try to see You,
I want to kiss You,
To hear Your voice
My heart lacks your presence
For my soul senses the mysterious love.
“When men are afraid of heights
and of dangers in the streets
When the almond tree blossoms
and the grasshopper drags himself along
and desire no longer is stirred.”
Ephemeral creature of my thoughts,
The night’s shadow hides you
As a wedding veil
And you keep silence hidden somewhere in the universe.
“Before the sun and the light
and the moon and the stars grow dark
and the clouds return after the rain.”
I wait for the dawn to solve the mystery,
I can see You in the light then,
And my eyes shall look at what the darkness hide:
the light of Your Face.

XXXXIV

Singur..., tac cu gândul dus la Tine...
Întunericul nopții a împins lumina-n ceruri,
De unde-n zori vor cădea din nou pe pământ...
Până atunci, mă zbat în necunoaștere...
„Și se închid porțile care dau spre uliță
Și se domolește hurea morii
Și te scoli la ciripitul de dimineață al păsării
Și se potolesc toate cântărețele...”
Sunt obosit, singur, cu trupul părăsit...
Mâna-ntind, dar nu te ating,
Ochiul meu încearcă să te vadă,
Buzele mele vor să te sărute,
Urechile mele vor să audă glasul tău,
Inima mea te caută,
Sufletul meu simte iubirea ascunsă...
„Și te temi să mai urci colina
Și spaimele pândesc în cale
Și capul se face alb ca floarea de migdal
Și lăcusta sprintenă se face grea
Și toți mugurii s-au deschis...”
Efemeră făptură a gândului meu,
Te-ai acoperit cu umbra nopții
Ca și cu un voal de nuntă,
Taci ascunsă-n univers.
„Înainte ca să se întunece soarele
Și lumina și luna și stelele
Și ca norii să mai vină după ploaie...”
Aștept lumina să mistuie misterul,
Ne vom putea privi-n lumină,
Voi pune mâna apărătoare
Să văd ceea ce întunericul a ascuns:
lumina Feței Tale.

XXXXV

From somewhere, above us,
The sources of light spread on Earth.
The music of the invisible Eternal comforts
the material things.

Disobedience became a fiery obstacle,
And the people's sins diminished
the light of our Elohim.
All around Heaven masters
the beautiful light of the angels

All the things are ephemeral!...
Only You, Light and Life, warm
the soul of the lost ones...

Origin of all sources,
The light of your hands appears
to the transfigured mortals.

The gleam of your immortal soul
has the plenitude of Your Face.
That is why I am overwhelmed by the glory of
the heavenly light.

XXXXV

De undeva, de sus,
Fântânile luminii s-au revărsat pe pământ.
Muzica Eternului nevăzut mângâie pântecele
lucrurilor create.

Neascultarea a încercat să ridice stăvilar învăpăiat,
De unde focul omenesc să ardă
lumina lui Elohim.
În jurul Cerului domnește lumina
preafrumoasă a îngerilor.

Toate lucrurile sunt supuse putreziciunii!...
Numai Tu, Lumină și Viață, încălzești
sufletul celor osteniți de rătăcire...

Obârșie a tuturor obârșiilor,
Lumina mâinilor Tale se arată
Muritorilor transfigurați.

Scânteia sufletului nemuritor
are plenitudinea Chipului Tău.
De aceea este îmbătat de slava
luminii Cerești.

CUPRINS

Forword / Cuvânt înainte	4
You, Poetry... / Tu, Poezie.....	9
I	11
II.....	13
III.....	15
IV	17
V.....	19
VI	21
VII	23
VIII.....	25
IX	27
X.....	29
XI	31
XII.....	33
XIII.....	35
XIV.....	37
XV	39
XVI.....	41
XVII	43
XVIII.....	45
XIX.....	47
XX.....	49
XXI.....	51
The third millennium... / Mileniul trei... ..	53
XXII	55
XXIII.....	57
XXIV.....	59
XXV	61
XXVI.....	63

XXVII	65
XXVIII	67
XXIX.....	69
XXX	71
XXXI.....	73
XXXII	75
XXXIII	77
 The scent of myrrh... / Mirosul de smirnă.....	 79
XXXIV	81
XXXV	83
XXXVI.....	85
XXXVII	89
XXXVIII	93
XXXIX.....	95
XXXX	97
XXXXI.....	99
XXXXII	101
XXXXIII	103
XXXXIV.....	105
XXXXV	107

DE ACELAȘI AUTOR*:

- ÎNCHINARE poezii, 1993;
- SCHIMBAREA LA FAȚĂ poezii, 1994;
- EUROPA, ȚARA MEA poezii, 1998;
- TEATRU, 1999;
- SCRISOARE DE LA ÎNGER poeme hristice, 2000;
- MĂRTURISIREA bildungsroman, 2001;
- URCUȘURI APOFATICE ALE MINȚII, 2001;
- LACRIMI AMARE metatron, 2002;
- ORTODOXIA, AMFORA PATRIARHULUI IACOV, 2003;
- BALADA MEȘTERULUI MANOLE INTERPRETATĂ AUTENTIC, 2003;
- CÂNTAREA CÂNTĂRIILOR, 2004;
- NUNTA DIN CANA, 2004;
- TEATRU, 2004;
- POMUL VIEȚII, 2005;
- BIBLIOGRAFIE VETERO-TESTAMENTARĂ..., 2005;
- INOCENȚA nuvele, 2005;
- EVREII AU PRIMIT PE HRISTOS, 2006;
- TEATRU, 2006;
- MUNTELE CREDINȚEI, 2006;
- IOSIF ÎN OCCIDENT / JOSEPH IN THE OCCIDENT, 2006.
- ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR, 2007.

* Membru – Uniunea Scriitorilor din România.

